

milier eller saa, og indrette den til en Straffekoloni med Arbejde i det fri for de mest forhærdede Forbrydere af denne Art. Det gælder nemlig for Samfundet simpelt hen om at blive fri for dem. De danne en Art Akademi for de unge. En saadan rigtig haardhudet Person, som mange Gange er gaaet Strafanstalten igennem og, som det hedder, kender hele Rummelen, bliver jo en Slags Autoritet i sin Kreds. Ham ser man op til blandt de unge Bøllespirer, han meddeler dem sin gennem Kamp og Lidelser vundne Livserfaring om, hvorledes man bedst skal pudse Autoriteterne og bedst skal klare det i dette Liv i bestandig Trods og Kamp mod Samfundet. Der er ingen Grund til til at lade den Slags Bøller blive ved at udføre saadan en Slags frivillig Lærergerning i disse Bølleakademier, som mange Værtshuse og den Slags Steder ere. Nej, lad Samfundet blive fri for dem. Lad os behandle ogsaa dem ordentligt og human, lad os give dem Arbejde, som passer for deres Kræfter, men lad os saa ogsaa holde dem strengt til Arbejde ved alle saadanne Tvangsmidler, som ikke ere af en særlig brutaliserende Natur.

Jeg skal nu slutte med at minde dette Ting om, at i Samlingen 1896—97 havde vi ogsaa en Bøllelov for her i Tinget. Jeg sad jo ogsaa den Gang her i Tinget, og jeg erindrer tydeligt, at den Gang var der her i dette Ting ingen Stemning for Indførelsen af Prygl som Straffemiddel i Tvangsarbejdsanstalterne, heller ikke for Bøller. Ja, jeg maa jo sige, at den højtærede Justitsminister allerede den Gang havde den samme Mening, som han har nu, saa han har for saa vidt været konsekvent, men jeg tror, at den højtærede Minister den Gang stod meget enlig; i alt Fald var der da ingen, der offentlig sluttede sig til ham. Man vilde her i Folketinget ikke vide af Prygls Indførelse som Disciplinærmiddel i Strafanstalter, og jeg tror slet ikke, at man den Gang kunde tænke sig her i dette Tings store Flertal at gennemføre Prygl som almindelig Straf. Og at der ogsaa var den Opfattelse fra anden Side, viste sig bedst oppe i Lands-tinget. Da nogle Mænd af Højreflertallet deroppe udtalte deres Kærlighed til Tanken om Indførelsen af en almindelig Pryglestraf for Voldsmænd, saaledes som den her foreslaas, sagde Justitsminister Rump, at han nok kunde sympatisere med Tanken, men at han ansaa det for aldeles umuligt at tænke paa at byde Folketinget en saadan Lov, det var ganske haabløst

at komme her ned i Folketinget med en saadan Lov. Og det havde han jo Ret til at sige, da det endogsaa viste sig haabløst for ham at faa sit Lovforslag om Prygl i Tvangsarbejdsanstalterne gennemført. Jeg tror altsaa nok, jeg tør sige, at den Gang var der hos dette Ting en ganske overvejende Stemning imod Prygls Indførelse baade paa den ene og den anden Side. Det fandt ogsaa Udtryk gennem Ordføreren Udtalelser paa Udvalgets Vegne, det fandt Udtryk i Betænkningen, og det fandt i det hele saa stærke Udtryk, som tænkes kan. Der er nu ikke gaaet saa farlig mange Aar, siden vi stode saaledes her i Tinget, og jeg er ude af Stand til at se, at der skulde være foregaaet et saa brat og voldsomt Omslag i Meningerne her i Tinget over for Pryglestraffen, at man skulde kunne tænke sig en Lov gennemført, indeholdende § 2 og § 8 i de ærede Medlemmers Forslag. Jeg tror det indtil videre ikke. Jeg siger ogsaa: Lad enhver her i Tinget spørge sig selv: Hvorledes vilde et saadant Forslag være blevet modtaget her i Tinget og modtaget i Pressen Landet over, hvis det var blevet forelagt af en Højreminister? Lad enhver med Haanden paa Brystet svare derpaa efter sin bedste Overbevisning, og han maa svare, at denne Lov var bleven — ja, jeg vil nødig bruge for stærke Udtryk, men den var bleven fordømt paa det allerskarpeste i hele Landets Venstrepresse og af Venstre her i Tinget, uanset Gruppeforskell. Se, Forholdet er dette, og det er og bliver Kernen i Sagen, at det, der gør, at, om man vil, Lidenskaberne komme frem i denne Sag, det er det, at i den store og mægtige Kulturstrømning, som paa alle Omraader har søgt at gennemføre humane Foranstaltninger til Bedste for de faldne og sunke Mennesker, i denne store Kulturstrømning, i hvilken Legemsstraffenes Afskaffelse har været et saa væsentligt Led, har alt og alle deltaget. Det ærede Medlem for Viborg vilde ligesom kaste den Brand ind, at det særlig skulde være Tilhængerne af en enkelt bestemt Livsopfattelse, at det særlig skulde være Fritænkere, der vare Modstandere af Legemsstraf. Det er jo aldeles uhistorisk. I denne store Kulturbevægelse, hvorved Legemsstraffen overhovedet er bleven stødt ud af alle Straffelovgivninger i alle civiliserede og — jeg kan tilføje — halvciviliserede Lande i Europa, ere alle gaaede med, Kirke og Rigsdag, kristne og Fritænkere — og de kristne ikke mindst — alle Partier, Højre, Venstre og Socialdemokratiet have været